

Boros Imre: Ép testben ép a lélek

2014 augusztus 07. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

2010 óta örömteli változások kezd?dtek az oktatásban. Felismertük, hogy nem jó, ha tízezrével gyártunk olyan diplomákat, amelyeknek tulajdonosaira sem nálunk, sem külföldön nincs szükség, csak azért, hogy meglegyen a létszám, és a gombamód szaporodó iskolák megkapják az államtól a fejpénzt.

Ismét felismerésre került, hogy a leend? szakmunkások kezébe miel?bb oda kell adni a szerszámokat, ha azt akarjuk, hogy értsenek is majd valamihez. Felértékel?dött tehát a gyakorlatias képzés. Ma kiemelten támogatják állami eszközökkel azokat a képzéseket, amely területeken nagy a hiány (orvos, mérnök, egyes természettudományos tanári szakok). Végül, de nem utolsósorban a nagyon nyitott piaci környezetben a diplomásnak elengedhetetlen – de a szakmunkásnak is jól jön – az idegen nyelv ismerete.

E felismerésekig azonban át kellett élnünk a képzési eredmények hihetetlen zuhanását. Hol van már az id?, amikor hajdani gimnáziumomban Kékesy tanárn? els?ben joggal jelenthette ki, hogy itt harmadikos csak az lesz, akinek második végére tökéletes a helyesírása.

A tudás „eróziójánál” is nagyobb volt az elmúlt évtizedekben a fizikai felkészültségben végbement romlás. Emlékeim szerint amikor minket a hadseregbe besoroztak, elvétve akadt olyan tizennyolc éves fiú, akit úgymond kiszuperáltak ilyen vagy olyan, de indokolt testi fogyatékosság miatt. Másfél évtizedre rá, amikor ifjú egyetemi oktatóként, éppen az el?felvételis közgázosokhoz jártam havonta Kalocsára, a fáma már arról szólt, hogy az alkalmatlanság elérte a húsz-huszonöt százalékot, a f?városban még ennél is rosszabb, magasabb volt arány. Aztán 1990-re a helyzet még ennél is sokkal rosszabb lett.

Szóval romlott a test és ezzel együtt a szellem is – semmi kétség.

Szerencsére sok minden, számos intézkedés történt a testi fejl?dés terén. Mindenekel?tt bevezették a mindennapos testnevelésórákat, de véleményem szerint ide sorolhatjuk a megépült stadionokat s f?képp az uszodákat is. Mindezt ellenszélben: a csapott vállú, szellem? ellenz?k továbbra is hiányolják, hiányolták a tornatermeket, mert szerintük csak ott lehet sportolni. Ismét fellángolt a lovassportok iránti szenvedély. Az Országgy?lés külön bizottságot hozott létre, ezzel is ösztönözve az iskolai lovasképzést. Végre felismerték, hogy az alapoknál kell kezdeni ezt is, mindjárt az iskolában, hiszen a lovaglás nemcsak a testi egészséget, de a szellemet is edzi. Értékes, pozitív kapcsolatba kell kerülni az állattal, meg kell ismerkedni a tartás és ápolás körülményeivel, felel?sséget kell tanulni. Emellett együtt kell m?ködni azokkal az egyszer? emberekkel is, akik ezt tudják, akik segítenek.

A ló nem a pesti belvárosban, inkább vidéken jellemz? látvány. Tartása színtiszta vidékfejlesztés, olyan emberek foglakoztatása, akiknek ott semmi más esélyük nincs. A lovakat megkedvel? gyerekek kés?bb lehetnek lovas-

sportok ?z?i, lovasedz?k, túravezet?k stb. Talán kikerült közülük olyan rend?r vagy polgár?r is, aki nem röstell (vagy fél) lovon szolgálni elhagyatott tanyás területeken. Csupa hasznos dolog, ami pozitív következménye lehet az iskolai lovasképzésnek, ráadásul minimális állami tehervállalással. Ha mesteri módon meg nem fúrják e kiváló ötletet.

Úgy fest, az elmúlt három év nem tekinthet? sikertörténetnek. Az els? évben valóban id?t vettek igénybe a min?sítések, azoknak a helyeknek a kiválasztása, ahol a képzések elkezd?dhetnek, valamint a jelentkez? iskolák azonosítása, de ezt még id?ben megoldották. Legyen megfelel? számú alkalmas ló, felszerelések, oktatószemélyzet – megfelel? képesítéssel stb.

A közönség lóügyekben való mérhetetlen tájékozatlanságát felhasználva a „szakért?k” azt mondták, hogy lovagolni csak fajtaregiszterben nyilvántartott lovakon lehessen. Ez ugyan jól hangzik, de nem egyéb ócska trükknél. Ezen az alapon Napóleon sem lovagolhatott volna a törzsalapító Nonius Senioron, hiszen e nemes állat sem szerepelt semmiféle regiszterben, „csupán” kiváló tulajdonságú mén volt. Így került hadizsákmányként Mez?hegyesre, majd lett nóniusz lovaink ?sapja.

Az ezzel a trükkel felszabadított „csekélyke” összeg bizonyára nem maradt a költségvetés tartalékában, hanem átcsoportosult a „szakért?k” jobban kedvelt ötleteire. Két év máris elúszott, de jött a vigasz, hogy az egész ügy átkerül az oktatási területhez. Valójában ott is lenne a helye. Az idén tavasszal cikkek jelentek meg arról, hogy az elvégzett felkészülési munka nem veszett kárba, s?t a süketelés a fajtatiszta lovakról is abbamaradt, ráadásul kisebb létszámmal is lehet majd oktatási tevékenységet folytatni. Mindez újra reményeket keltett a szakmában. Most azonban már augusztust írunk, és se híre, se hamva a fejleményeknek. A járásokra telepített tanfelügyeletek semmit sem tudnak a dologról, nem is hallottak az egészr?l. Az ügy kicsinyes érdekek miatt elveszett, mint a sok bába között az újszülött. Sokkal jelent?sebb a kár ezáltal, mint amennyibe az egész ügy kerülne. Az iskolai lovasképzés er?síthetné a testet és a lelket, de segíthetne a vidék fejl?désének, a lótenyésztésnek, a takarmánytermelésnek, a turisztikának. Mindezek kívánatos célok, még nem kés? lépni.

Boros Imre – magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló